

El candidat de Catalunya al Senat, Lluís Serrahima i Villavecchia, fa en aquest article una sèrie de reflexions en les quals demana que s'acabin els enfrontaments que tenen lloc a la nostra comunitat a

causa dels fets recents de Madrid. D'altra banda, Maria Aurèlia Capmany, candidata pel PSC (PSC-PSOE) a l'Ajuntament de Barcelona, ens parla de les seves experiències en la campanya electoral

Prou

Ara més serenitat que mai, més amor que mai. No es tracta de guanyar una batalla política aprofitant uns fets.

Ara el que cal és, perdó, serenitat, amb una pau aconseguida des de dins de nosaltres mateixos. No hem de convida tots? Per què no ens esforcem més a convida en pau que a guanyar unes eleccions? L'autèntica elecció és escollir la pau i votar-la dins de nosaltres mateixos, i d'aquesta manera esborrarem el record d'uns

fets tristos. La veritat s'acaba imposant, no cal que nosaltres remenem amb unes paraules uns fets que ens han de dolre a tots. Ja han passat. Silenci.

Prou. La ciutat, el país, necessiten més que mai la pau. A la situació d'atur, derivada d'una mala situació econòmica, no hi afegim baralles entre germans. És molt més greu perdre la pau personal, col·lectiva, que perdre unes eleccions. Voldria demanar, a les nostres autoritats, als

nostres caps, que s'enfrontin, si cal, però en el diàleg, per a esborrar els errors, per a acabar donant-se la mà i que d'aquesta manera tornin a fer sortir el sol amb un somriure autèntic, no de conveniència política, sinó que sigui fruit d'un esforç d'haver cercat l'avenç i d'haver-la trobada. Perdonem-nos els uns als altres. I si hi ha algú que no vol fer-ho, ell té la seva consciència, però hem de saber passar per damunt dels afanys, molt sovint enganyosos i enverinadors de

la política, i hem de saber trobar-nos nus d'ambicions i d'apassionaments per a fer treballar els nostres profunds valors humans, la nostra riquesa més íntima. Que la nostra boca parli des d'un cor net d'ambicions, amb desig serè de veritat i de pau. Aquesta serà la nostra victòria i només així enriquirem la nostra diversitat, però estimada comunitat.

Lluís Serrahima i Villavecchia
Candidat de «Catalunya al Senat»

Cantin papers i mentin barbes

Ja hi tornem a ser —dic al meu amic. I ell es riu del meu aire consternat: —Confessa, em diu, que la pugna electoral t'agrada. Des d'aquell dia que no oblidarem mai més, en el palau Blau-grana, cada batalla electoral t'he vist tossuda i socialista, defensant el PSC, després PSC (PSC-PSOE), i demanant el vot per als teus companys de militància. Que aquesta vegada no sols demanis el vot pels teus companys, sinó que a més ens proposis una gestió cultural des del municipi i des del socialisme, no té res d'estrany.

Cert que no té res d'estrany, i fins i tot estic disposada a admetre que la lluita electoral m'agrada; m'agrada parlar, m'agrada fer-me entendre, m'agrada repetir que crec en el futur i estic convençuda que el futur és el socialisme.

Però, insinuo, hi ha una part d'aquesta lluita verbal que creix fins a la traca final, a la vigília de l'anomenat dia de reflexió, que no m'acaba de fer

feliç. M'agradaria que el diàleg que s'estableix i fa surar totes les reserves d'enginy per atraure el vot del respectable, fos sempre de bona llei, que líders i candidats no perdessin mai les bones maneres i que la ironia, més que el sarcasme, hi fos present, com en els diàlegs de Plató, que tanmateix no s'estava pas de dir coses gruixudes, però amb aquella elegància. Però no serà així. Ara mateix, des de les més altes instàncies del govern de Catalunya se'ns ha dit, als socialistes, immorals. Hala!

Per tant, no em toca altre remei que contestar i sortir al pas d'una acusació injusta: no, no sóc immoral, com tampoc sóc rojo-separatista, com em vaig sentir manta vegada, si no una socialista autonomista. I això amb una insistència, visible en tots els meus escrits, insistència que el meu amic pot qualificar de tossuda, però que jo considero simplement coherent. Perquè estimo aquesta terra, perquè no en tinc d'altra, ni en vull

una altra, la vull socialista, de cara al futur, per canviar tot el que calgui, per assolir una neteja profunda de totes les miasmes que ens ha deixat el franquisme.

Defenso una ideologia i unes persones que m'han demostrat, la seva vàlua per si em veia afectada del virus del desencís, treballant durament en la tasca de redreçar la ciutat. Unes persones que tenen un projecte per a la ciutat que no s'esgota en els quatre anys de la feina feta, una feina en profunditat que el passavolant distret potser no veu, com aquest candidat que acusa els socialistes d'haver plantat palmeres, perquè només és capaç de veure les palmeres plantades. Una tasca en profunditat que dona un pes específic a la campanya socialista, que no es dedica a fer promeses fantasioses, sinó que promet allò que sap que podrà complir que és, de fet, la continuació de tot un programa de cara al futur.

Tant és així que el nostre futur al-

calde, en Pasqual Maragall, ha aparegut al protagonisme de la palestra després d'un llarg període de feina dura i desagradada a ca la ciutat. I dic feina desagradada perquè no és vistosa, però sí que és utilíssima. No hi ha mancances, ni racó de mals endreços, a ca la ciutat, que en Pasqual Maragall no hagi detectat i corregit, després d'anys i panys d'inèrcia.

L'aparició d'en Maragall al protagonisme de la vida pública em fa pensar en els herois de les novel·les medievals que abans d'entrar en l'esplendor dels torneigs i les bornades passaven un període iniciàtic en el més absolut anonim. —Apa! —em diu el meu amic—, vols dir que no exageres? Tanmateix la reelecció d'un bon alcal-

(Passa a pàg. següent)

Maria Aurèlia Capmany
Candidata num 4, del PSC
(PSC-PSOE) a l'Ajuntament
de Barcelona

bústia

Ruiz Jiménez,
PSOE, PSC...

Victòria Prego entrevistà per TVE el senyor Ruiz Jiménez, en aquest moment actual, «defensor del pueblo». El senyor Ruiz Jiménez va ser presentat pel PSOE com a candidat dient «se trata de una persona con una larga trayectoria democrática», i ha estat acceptat per la totalitat de la Cambra no fa gaires mesos. Abans havia estat rebutjada la seva candidatura, quan encara no governava el PSOE. És estrany i contradictori perquè el senyor Ruiz Jiménez havia estat per dues vegades ministre de Franco i un bon dia va decidir renunciar al càrrec, Franco ho va acceptar i tan amics com sempre.

Físicament, el senyor Ruiz és la representació viva del conservador, liberal (?) catòlic, amb l'afegit incondicional a la norma establerta i protegida pel franquisme; té onze fills. Ignoro les motivacions i causes per les quals el PSOE va haver de recórrer a un ex-ministre de Franco per a fer-ne el «defensor del pueblo», i no deixa d'ésser curiosa i notable aquesta circumstància. Ja tenim la LOAPA i ara el senyor Feo. On ets, PSC? Així i tot, felicitem els Ajuntaments socialistes i de CiU per la labor portada a terme a tants pobles i ciutats catalanes.

Es clar que no oblidem que tenim un Serra i un Lluch com a ministres a Madrid i el

senyor Reventós com a ambaixador de l'Estat espanyol camí de París.

La «compensació» al PSC no es va fer esperar per part del PSOE, com hem vist, però el PSC «perd» tres homes a Catalunya; ara ens hi han afegit una nova «compensació», però de caràcter més general per a tot Catalunya amb el cas del senyor Feo.

Com poden veure, el PSOE és «generós» amb el PSC i Catalunya. Sense exagerar, crec que els senyors Serra, Lluch i Reventós podrien tornar a Catalunya i esperar esdeveniments; seria una manera de afiliats i simpatitzants del PSC entenguéssim alguna cosa, si no haurem de creure allò que va dir el senyor Broseta, valencià botifler, director d'un de-

partament ministerial a Madrid, que va venir a Barcelona, a la Generalitat dient: —Aconsello als catalans que no facin gaire cas de les bromes i crítiques que puguin dir i fer des de Madrid i des d'altres indrets d'Espanya—. Així, doncs, catalans, ja ho sabeu; tot el que es pugui dir i fer de Madrid estant i d'altres llocs d'Espanya que pogués

semblar-nos i resultés contrari a Catalunya ho hem d'entendre com una broma.

I ara sembla que el PSOE, amb la LOAPA, el senyor Ruiz Jiménez i el senyor Feo estan molt de broma, i els senyors Lluch, Serra i Reventós els riuen els acudits. Perdonin, els meus judicis poden ser equivocats. Senyor Heribert Barrera, una abraçada a la seva tenacitat i catalanitat. Gràcies. **Sebastià Tàpies i Barrera** (Sant Quirze de Besora, Ripollès).

La marxa de Reventós

Faig esment als encertats comentararis fets pel company J.O. liver sobre la marxa a París de Joan Reventós. Com a simpatitzant socialista i del president González, m'és molt trist haver de reconèixer que té raó.

Els socialistes creiem profundament en Joan Reventós. Confiàvem que ben aviat plantejaria la moció de censura al senyor Pujol i esdevindria el nostre president. Ell era qui havia aconseguit unir tots els socialistes a Catalunya. Però, encara més. Desgraciadament en tota la història, sempre que Espanya ha fet seva Catalunya ha estat gràcies als exèrcits, als cops d'Estat, a les bombes. En Reventós encapçalava no sols l'alternativa que hauria definitivament barrat el pas al nacio-

(Passa a la pàg. següent)

LA PUNTA

Notes de tristesa

Rebo una nota de l'amic Eugeni Molero i Pujós, autor d'innombrables treballs sobre els nostres músics. És una nota emocionada, gairebé un crit. Em fa saber que tres músics importants van morir en accident de circulació el dia primer de maig a primeres hores de la matinada. Un altre va quedar ferit greument. Els noms canten: Josep Calvet i Blancy, Joan Porta i Fuster i Adrià Anglada i Geli. El ferit és el seu company Adolf Gassol.

Tots quatre formaven part de la cobla Meravella, de Caldes de Malavella. Una cobla que té prestigi internacional i que bona part de les seves actuacions les ha de repartir per Europa, deixant d'acudir al mercat català, que no ha volgut oblidar de cap de les maneres, però guanyant nous horitzons, amb qualitat i imaginació.

En Molero m'explica un xic qui era cada una de les figures que hem perdut. Penso que mereixen ser recordades.

En Josep Calvet tocava a la Meravella des de feia gairebé un quart de segle. Fill de Castelló d'Empúries, al bell mig de l'Alt Empordà, havia estat deixeble del seu oncle Josep Blanch, reconegut músic instrumentista, compositor i director de cobla. De molt jove

havia destacat com a excel·lent trombó i havia actuat amb els famosos Vienesos. Era una de les primeres figures de l'especialitat. Tocava també el violí i el fiscorn.

Joan Porta, més de trenta anys amb la cobla Meravella. Magnífic trompeta des dels disset anys. Actuacions importants a Barcelona tan pel seu compte com a solista de la seva cobla. Era un nom reconegut en el món de la música lleugera.

Adrià Anglada, que va tocar molts anys amb la cobla Caravana, de Torroella de Montgrí (ell era de País), a la Meravella va destacar en el seu paper de guitarrista, clarinet i vocalista.

L'amic Molero, que ha parlat amb el responsable de la cobla-orquestra Meravella, Narcís Vendrell, m'assegura que la formació musical de Caldes mantindrà, malgrat la desgràcia, tots els seus compromisos.

He fet pràcticament de transcriptor. Quan sembla que aquella extraordinària «collita» de músics excel·lents que donaven algunes comarques catalanes es pot estroncar, la mort de tres figures mereixia el comentari.

Pius Pujades